

SOS CAIZA

bpost
PB-PP
BELGIE(N)-BELGIQUE

Afgiftekantoor:
8000 BRUGGE
Toelatingsnummer:
P209.039

Start van
het nieuwe schooljaar

VOORWOORD

Beste lezer,

Net zoals twee jaar geleden, aan het begin van de lockdown, was het de afgelopen dagen schitterend weer. Ik schrijf deze inleiding na een prachtige zonnige dag die je eerder in mei of zelfs juni zou situeren. In 2020 wisten we niet wat ons te wachten stond; intussen zijn de zaken al wat klaarder geworden en toch minstens deels zoals voorheen. In Bolivia is de toestand echter nog niet genormaliseerd! De pandemie woedt er nog volop en virtuele lessen zijn de norm aan het begin van het schooljaar. Helaas zijn nogal wat Bolivianen vatbaar voor allerhande geruchten of ronduit foute informatie, zo bericht Padre Julian. De medische voorzieningen zijn ondermaats, er zijn nauwelijks geneesmiddelen – preventie blijft dus van levensbelang. Deze gezondheidscrisis komt bovenop de dagelijkse zorgen rond goed onderwijs en alles wat daarvoor nodig is: gemotiveerd en deskundig personeel, degelijke infrastructuur en voeding. Gelukkig hebben we, dankzij de vele giften en de indrukwekkende opbrengst van de garnaalkrokettentactie, de middelen om extra ondersteuning te bieden! Onze meest oprechte en allerhartelijkste dank daarvoor.

We zetten ook hier in België in op de toekomst. Verderop in dit nummer leest u het verslag van een heus maand/vastenproject rond Caiza in een lagere school aan de kust. Op die manier hopen we dat we nog meer mensen kunnen bereiken en vooral warm maken voor het unieke initiatief in het Zuiden dat Caiza is – jong geleerd is immers oud gedaan. En dan laat ik u nu in het dagboek van Lieve Claeys duiken. Veel leesgenot!

Ludwig Vanderbeke

UIT HET DAGBOEK VAN LIEVE CLAEYS.

Potosi 17 september 1961

De regenperiode begint hier weer, nu reeds drie dagen. In de voormiddag hebben we zeer mooi weer en in de namiddag regent of sneeuwt het. Volgende woensdag gaan we naar de campo van Tumusla en Quirve. We gaan eerste communie hebben in twee plaatsen. Vorige keer konden we de eerste communie niet laten doorgaan omdat de leraars er niet waren. Nu gaan we onze schade inhalen! Vorige keer na ons werk in de campo zijn we naar Calcha geweest op een 50 km van Tumusla waar een Duitse priester uit de omgeving van München pastoor is. Hij ontving ons met open armen. We hadden reeds lang beloofd te gaan maar het was er nooit van gekomen. We moesten langs een steile en smalle weg rijden om er te komen. Het was verschrikkelijk. Toen we er 's anderendaags wilden vertrekken, zaten we plots op de helling in panne met de camionet. We zijn dan moeten blijven tot de volgende dag. Ondertussen hebben we met die padre een rondrit gemaakt in heel zijn parochie. Het waren allemaal kleine dorpjes, het was heel sympathiek.

Onze equipe heeft er een lid bij. De zus van Padre Carlos is op 7 september in Potosi toegekomen. Ze helpt Mia in de Calle Sucre. Daar zal weldra een restaurant geopend worden en zo zullen veel dienstmeisjes te werkgesteld kunnen worden.

Potosi 22 september 1961

Om bij de Indianen te geraken die beweerden dat er een boze geest huisde in hun kudde en huis moesten we eerst driekwartier klimmen met de jeep. Plots was er geen weg meer. We zijn dan te voet verder gegaan over rotsblokken, hellingen op en af. We hebben zo wel een uur gegaan. We pufden gelijk locomotieven. De Indiaan ging ons echter voor. Hij liep gezapig verder alsof hij op de dijk zou wandelen. Wij waren blij dat we er waren. Ik ben zo blij dat ik nog een paar schoenen zal hebben want ge kunt niet geloven hoe vlug de schoenen hier verslijten en ze laten vermaken is een ander spel. Als het leder is gaat dat nog al steken er altijd nagels door. Maar mijn crêpe schoenen heb ik acht maand geleden gegeven om de toppen te laten vulkaniseren en ze zijn nog niet terug. Ze zijn al in vier of vijf plaatsen geweest en nu beginnen ze te beseffen dat ze die niet zullen kunnen maken en dus zullen ze die eindelijk teruggeven. Men moet hier altijd veel geduld en tijd hebben. Ik heb al gezegd dat ik op mijn kousen ga lopen, die tante Margriet gebreid heeft want die zijn ijzersterk. Ze zou eens een paar schoenen moeten breien !!

Gisteren was er een feest in de school voor alfabetisering op Pailaviri. Men wilde cacao geven aan al de volwassenen die er les volgen. Natuurlijk kost dat geld en dat hebben ze niet. Ze vonden er niets beter op dan mij madrina (=meter) te maken van 50 tassen cacao. Dus ben ik met twee grote kasserollen cacao naar boven getrokken en ik heb nog twee taarten en veel koekjes meegenomen. En ze waren allemaal doodgelukkig. Een voor een kwamen ze mistura (= confetti) op mijn hoofd strooien. Je moet ook weten dat ik me daarvoor helemaal moet bukken met al die kleine mensen hier. Als ik van kwade wil zou zijn, zou niemand aan mijn hoofd kunnen. Ik zat zodanig vol met mistura

dat mijn kamer en mijn bed bedekt waren met een laagje van één centimeter confetti. Ge ziet wel, zijn de mensen hier arm, ze zijn daarom nog niet dom!! Als ze geld nodig hebben voor iets benoemen ze een madrina of een padrino (=peter) en die betaalt. Zo was Padre Santiago padrino van drie kaders die moesten ingelijst worden. We hebben in elk geval veel plezier gehad met ons peterschap!!!

Potosi 8 oktober 1961

Op 28 september om één uur in de morgen zijn we: Padre Santiago, Nati de verpleegster en ik vertrokken voor onze maandelijkse tocht naar de dorpen. De camionet was volgeladen: een koffer met witte kleren voor de eerste communicanten, een koffer met kleren voor de jongens, een koffer met onze slaapzakken en persoonlijke voorwerpen, suiker, macaroni, rijst, zeep, bloem voor de coöperatief in Tumusla, dan nog drie koffers vol brood voor 200.000 Bolivianen. Dat is voor 1000 frank in Belgisch geld. Dat maakt 2000 broodjes die we overal verkopen of liever waarvan we nooit genoeg hebben om te verkopen omdat de mensen van de campo die nooit anders hebben dan brood van maïs er verzot op zijn. Zo waren we geladen gelijk echte volksverhuizers en gelijk al de nachtuilen zetten we aan midden de nacht. Onze veldbedden moesten nog plaats vinden en een koffer met alaaam voor de camionet en dan was er geen vinger meer tussen te steken. Om de beurt stuurden de Padre en ik. We stuurden een uur en slapen een uur.

Te 730u kwamen we in Tumusla aan. We hebben ons eerst helemaal opgefrist in het water van de rivier en dan moesten we nafte vullen. Ge moet u geen moderne naftepomp voorstellen met deftige personen in uniform en vliegenschlugs gereed om je te bedienen, niets van dat alles. Vooreerst mag men blij zijn dat er één huis is, uren in de omtrek waar men nafte verkoopt en verder is het ook een geluk dat er nafte in voorraad is. Een meisje van een jaar of twaalf dat heel zeker pas uit haar bed kwam, ging ons bestellen. Een tank, een darm en een ketel van een twintigtal liter en trek maar je plan. Het meisje poetste de plaat om de nafte niet in de darm te moeten zuigen. Dus de chauffeurs moesten hun plan trekken. De padre en ik hebben hebben gezogen aan die darm zodat heel onze longen vol waren met naftelucht. Tenslotte kregen we er niet meer dan vijftien liter uit. Dus was er niet genoeg nafte in de tank. Het werd een hele toer om de tank ergens op te plaatsen, weerom zuigen, twintig liter, de twintig liter overtanken in de camionet dus weer zuigen, weer een ketel van twintig liter vullen, weer zuigen een paar keer hield het op van lopen. Ocharme, mijn maag zat vol nafte. Vervolgens overtappen in de camionet. We hadden na een uur eindelijk veertig liter getapt. Dat is het beeld van het moderne naftestation hier.

Lieve. ▼

NIEUWS UIT CAIZA "D" _

14 januari 2022

Start van het nieuwe schooljaar.

Op 17 januari starten we met de inschrijvingen voor beide (lager en middelbaar onderwijs) scholen.

De nieuwe leerlingen moeten vanaf 27 januari gedurende drie dagen een aanpassings- en oriënteringscursus volgen. Op maandag 31 januari volgt dan een examen.

Het schooljaar gaat dan officieel van start op dinsdag 1 februari om 8,15 uur.

We hebben alles zo gepland maar we zien wel wat er door de vierde golf van het coronavirus mogelijk blijft.

Deze morgen werd medegedeeld dat het trieste record van het aantal besmettingen en coronadoden gisteren opnieuw gebroken werd (14,200 besmettingen en 49 doden officieel geregistreerd in één dag). In Caiza zijn er 13 personen besmet ook al werden ze ingeënt. Maar gelukkig zijn ze daardoor minder erg ziek.

24 februari 2022

Door de omicronvariant van het covid 19 virus is in Caiza meer dan de helft van de bevolking besmet.

Dit is een rechtstreeks gevolg van de eindejaarsfeesten, het verjaardagsfeest van de gemeente Caiza "D" en de vele andere feestelijke activiteiten. In het kleine hospitaal beschikken we niet over medicamenten, noch over paracetamol of aspirines, ...

Bijna iedere dag zijn er begrafenissen.

De overledenen zijn bijna allemaal mensen die zich tegen een vaccinatie verzet hebben. Ze geloofden in de vele valse geruchten die hier de ronde doen. Het vaccin zou de mensen veranderen in een wolf; of men spuit je een soort "metaal" in waardoor men al je activiteiten met een computer kan volgen. Bovendien is er een groep "Evangelisten" die hun aanhangers aanzet zich niet te laten vaccineren omdat in het evangelie daar niets over vermeld staat.

Wegens al de coronaproblemen zijn we het schooljaar gestart met virtuele lessen op afstand.

Vanaf maandag 7 maart beginnen we met klassikale lessen (clases presenciales). Er is wel een grote voorwaarde aan verbonden: alle leerlingen zowel internen als externen moeten een eerste en liefst ook een tweede inenting ontvangen hebben. Zij die zich niet wensen te laten vaccineren moeten verder de lessen virtueel op afstand volgen. De leerlingen moeten vanaf vrijdag 4 maart op school aanwezig zijn om de klassikale lessen te kunnen voorbereiden. Padre Marco Antonio werd op 10 februari officieel aangesteld als pastoor van de nieuwe parochie Vitichi-Calcha. Ondertussen is René Garcia, de vroegere huismeester (administrador) van het educatieve werk in Caiza teruggekeerd om het administratieve werk dat Padre Marco Antonio op zich nam over te nemen.

NIEUWS VAN BIJ ONS!_

Enkele jaren geleden werkten enkele leden van ons comité een boeiend lespakket rond het leven in Caiza uit. Ze legden daartoe een prachtige koffer vol bruikbaar didactisch materiaal aan, met de bedoeling om deze uit te lenen aan lagere scholen. De Driemaster uit Duinbergen ging ermee aan de slag. Hieronder een verslag in woord en beeld.

Dag iedereen,

Hoe het begon...

Mijn eerste ervaring met Caiza dateert al van 2008. Ik studeerde voor leerkracht lager onderwijs. Ik was toen 20 jaar, jong en naïef, en ik droomde ervan om mee te helpen aan het 'een beetje mooier maken van de wereld'.

Via via kwam ik bij Georges Suvée terecht, die mij hielp bij mijn voorbereidingen om naar Caiza te gaan. Op 28 januari 2008 was het dan zover: ik vertrok.

Padre Julia, Lia Claeys en Véronique Pétrement loodsten me doorheen mijn boeiende, leerrijke, soms ook moeilijke stageperiode. Ik verbleef in het meisjesinternaat en ik gaf Engelse les aan de leerlingen van het 6de, 7de en 8ste leerjaar. Dit zouden wij hier kunnen vergelijken met het 6de leerjaar en de eerste graad van het secundair onderwijs.

3 maanden vlogen voorbij en het was dan ook met veel verdriet dat ik Caiza verliet. Want ik ben in Caiza toch echt wel een stukje van mijn hart verloren.

Vandaag...

Vandaag geef ik les in VBS De Driemaster te Duinbergen. Elk jaar organiseren we een sober maal. Elk jaar is er een leerkracht verantwoordelijk voor het uitwerken van een project waarvoor we centjes inzamelen.

Ik besloot vorig jaar al om eens iets uit de werken rond Caiza. Maar het welgekende virus stak daar een stokje voor. Gelukkig kon het dit jaar wel doorgaan.

ONS VASTENPROJECT *Het vastenproject werd verdeeld in 4 weken.*

Week 1

De kinderen luisterden eerst naar mijn avonturen in Bolivia. Ik vertelde hen iets meer over het land. Caiza zelf, de scholen daar en de internaten. Vervolgens luisterden ze ook naar het verhaal van Evita:

Mijn naam is Evita en ik woon in Bolivia. In woon in het Andesgebergte, heel hoog in de bergen. Ik woon daar in een heel klein huisje, samen met mijn ouders, mijn 4 broers en 2 zussen. We slapen allemaal in dezelfde kamer. Daar wordt ook gegeten. Kasten, die hebben we niet. Alles ligt netjes opeen tegen de muur. Nergens vind je speelgoed: geen pop, geen autootjes, geen tekenpotloden. Niets, want daar hebben we geen geld voor. In de kamer, waar mama weeft, staat in de hoek een klein vuurtje. Daarop wordt gekookt. We eten wat we in ons tuintje kunnen kweken: een klein beetje groenten, veel aardappelen en maïs. Soms ook wat vlees. Die komt van onze geiten. In het dorp is er geen winkeltje. Mijn mama weeft doeken. Ze vertrekt al heel vroeg naar de markt om de doeken te verkopen. Mijn kleine broertje gaat steeds mee, want hij is nog te klein om naar school te gaan. Mijn papa werkt in Potosi, in de Cerro Rico, een mijn waarin heel

wat gangen lopen. Ze rijden erin en eruit met een wagen-
tje. Ze hebben een houweel mee en kappen zo het tin los.
Dat is een zacht metaal en dat wordt versmolten met
zilver om voorwerpen te maken. Die zijn heel veel waard.

Vandaag is de eerste schooldag. Ik maak me klaar voor
school. Ik pak mijn koffer: een grote doek waarin ik alles
steek. Veel heb ik niet mee te nemen: 2 broeken en 2 trui-
en. Een knuffel heb ik niet. Ik kan dus niet veel vergeten.
Gelukkig maar, want er is geen telefoon om even snel
naar huis te bellen om te zeggen dat ik iets vergeten ben.

We vertrekken vroeg in de morgen. Eerst volgen we een
klein paadje om de grote weg te bereiken. De weg is lang.
Tegen de avond bereiken we Caiza. Ik word ingeschre-
ven. Mijn papa heeft geen geld om het internaat te beta-
len. Gelukkig zijn er mensen van 'rijkere' landen die geld
geven, zodat ik naar school kan. Mijn papa zegt nog dat
ik flink moet zijn en flink moet studeren, zodat ik het later
beter heb dan hen. Ik zwaai nog eens. Dan ga ik naar het
internaat waar de andere kinderen mij verwelkomen. Ik
zal vanavond voor het eerst in mijn eigen bed slapen, op
een matras. Want thuis moet ik mijn bed steeds delen
met mijn broers en zussen.

Het is vandaag een heel bijzondere dag voor mij. Ik ben
blij en verdrietig tegelijk...

Het verhaal maakte de kinderen erg stil. Waarom is Evita
blij en verdrietig tegelijk? De kinderen kunnen het zich
maar moeilijk inbeelden hoe het voelt om al op jonge leef-
tijd op internaat te gaan, of uren te moeten stappen om
de school te bereiken.

Ik vertel hen nog dat we een sober maal organiseren ten
voordele van SOS Caiza. Wij gaan soep en brood eten,
zodat wij de kinderen in Caiza elke dag melk en brood
kunnen aanbieden.

Week 2

Deze week staat in mijn klas een hoekenwerk
klaar. Aangepast op niveau van alle kinderen.
Elke leerkracht maakt enkele lestijden vrij om
het hoekenwerk te gaan doen. De kinderen ma-
ken puzzels, spelen memory, bingo, hoger-la-
ger, kleuren, schilderen, knutselen, ... Noem
maar op! Alles in thema zodat ze Bolivia iets
beter leren kennen.

De reacties waren heel positief. De kinderen
vonden het erg leerrijk en zeker doordat ze alles
op een speelse manier leerden.

Week 3

Op donderdag 24 maart 2022 hielden we ons jaarlijkse sober maal. De kinderen kregen brood en soep. Het is steeds een dag waar de kinderen enorm naar uitkijken. Niet iedereen houdt van soep en brood, maar het feit dat ze dit doen om de 'arme kinderen' te helpen, geeft hen enorm veel voldoening. Het is ook echt een moment van 'samen-zijn'. Alle kinderen zitten samen, de leerkrachten zijn allemaal aanwezig en doen ook steeds mee met het sober maal. Deze actie bracht meer dan 500 euro op voor SOS Caiza. Vanaf 15 uur hielden we ook een koffiestop met mini-marktje. De ouders waren welkom op de speelplaats voor een tasje koffie, thee of chocomelk. Ze betaalden hiervoor een bedrag naar keuze. Na een lange tijd van Corona, was het een blij weerzien tussen de verschillende ouders en leerkrachten.

Naast de koffiestop verkochten we ook allerlei spulletjes van Bolivia. De kinderen hadden ze al gezien tijdens de eerste week van ons vastenproject en ze konden niet wachten om enkele spulletjes te kopen. Met Boliviaanse muziek op de achtergrond en de zon op onze snoet werd het echt een gezellig samenzijn!

Onze koffiestop en mini-markt werd een echt succes en leverde maar liefst 465,10 euro op!

Week 4

We sluiten ons vastenproject af met een viering in de kerk, waar we ook nog even stilstaan bij het leven in andere landen.

GEIRNOARSVOECAIZA _

VIERDE EDITIE

Zoals beloofd willen we jullie graag de exacte winst van onze verkoop van de garnaalkroketteren niet ontzeggen...

Ook al is ons product niet uitgeroepen tot "Vlaams streekproduct" en "Eetbaar erfgoed", de winst bewijst meer dan eens dat onze kroketteren zeker eetbaar waren! En in Oostende moeten ze niet beweren dat de garnalen die in hun zeewater rondzwemmen zoveel beter smaken dan de onze!

Na tellen, optellen maar helaas ook aftrekken zijn we toch heel blij met een winst van € 9847,07 !

We zijn dankbaar voor uw steun.

FINANCIES _

Onze ontvangsten

OKTOBER 2021

Adoptie	375,86 euro
Studiebeurzen	200 euro
Gewone giften VI.	3563,79 euro
Gewone giften Wal.	1148,40 euro
TOTAAL	5288,05 €

NOVEMBER 2021

Adoptie	445,86 euro
Studiebeurzen	350 euro
Gewone giften VI.	1492,79 euro
Gewone giften Wal.	776,40 euro
TOTAAL	3065,05 €

DECEMBER 2021

Adoptie	490,65 euro
Studiebeurzen	240 euro
Gewone giften VI.	33.688,79 euro
Gewone giften Wal.	7031,40 euro
TOTAAL	41450,84 €

Speciale gift

Seniors Amitié Beauraing **750 €**

Vier je een speciale verjaardag of jubileum?

Deel deze vreugdevolle momenten
met de kinderen van Caïza!

**Stel je familie en vrienden
een gift aan SOS Caïza voor.**

Een storting op rekeningnummer

BE 57 4727 0698 0135

Hoeksam 15, 8377 Zuienkerke

Tel. 050 41 72 25

Voor giften vanaf 40 euro
krijgt de schenker een fiscaal attest.

Wil je dit tijdschrift via mail ontvangen?

Dat kan!

Graag een mailtje naar mark.makelberge@telenet.be

Bezoek zeker ook eens de website voor de meest recente informatie

www.soscaïza.be

SOS Caïza vzw.

Rekeningnummer: IBAN nr. BE 57 4727 0698 0135 - KRED BE BB

Verantwoordelijk uitgever: Ludwig Vanderbeke
Brugse Steenweg 23, B-8377 Zuienkerke